

úřad. Zákon se tu sice zvláště o osadních lesích nezmiňuje, nelze však pochybovati, že se vzhledem k účelu, který tímto ustanovením sleduje, vztahuje i na tyto lesy.

Zásadní nedělitelnost lesní půdy jest normována pro »obecní lesy« bez rozlišování, je-li lesní majetek, určité obci patřící, územně souvislý, či skládá-li se z parcel teritoriálně od sebe oddělených — a bez rozlišování, zda je možno jednotlivou, územně samostatnou parcelu, tvořící součást obecního majetku lesního, obhospodařovati jako celek. Pojem celku připíná tu zákon jedině a výhradně na osobu majitele, t. j. obce. Lesní majetek obce podle jasného úmyslu zákona má býti z důvodů lesně-hospodářských chráněn před drobením a má býti zachován jako jednotný hospodářský celek. Podle toho dělení obecního lesa ve smyslu § 21 les. zák. jest sama o sobě již každá dispoice, kterou obec svůj lesní majetek zcizením zmenšuje, při čemž s tohoto hlediska je lhostejno, že se snad odlučuje územně samostatná parcela ve svém celku nedělená a třeba i se závazkem, že i noví nabyvatelé nebudou ji fysicky děliti a že na ní budou hospodařiti podle jednotného plánu; tato okolnost mohla by býti závažnou jen pro otázku, zda povolení v každém případě takovém nutné může býti uděleno, či má-li býti odepřeno. Uděluje-li pak takové povolení obci podle jasného ustanovení výhradně zem. úřad, vyplývá z toho, že jedině tento úřad jest povolán posouditi, jsou-li v konkrétním případě dány zákonné předpoklady pro uchýlení se od zmíněné zásady nedělitelnosti. Jestliže tedy odprodej lesní parcely č. kat. 74 znamenal rozdělení osadního lesa, jak je má na mysli § 21 les. zák., bylo povinností osady, aby za povolení rozdělení toho u zem. úřadu žádala. Této povinnosti nebyla zbavena ani tím, že osk, povoláná přezkoumávati a schvalovati dispoici s obecním nemovitým jměním s hlediska předpisů daných obecním zřízením, s tohoto stanoviska odprodej schválila, nevyžádavši si průkazu o udělení povolení k dispoici té s hlediska zák. les., neboť schválení lesního úřadu, potřebné podle § 21 les. zák., nemůže býti nahrazeno schválením úřadu povoláného k dozoru nad obcemi (osadami) podle zřízení obecního.

Zákaz těžby na lesních parcelách č. kat. 331 a 333 nemohl se do-
tknouti subj. práv nových vlastníků č. kat. 74 a 75, neboť k oněm parcelám tito st-lé v žádném, ani faktickém ani právním vztahu nebyli, pročež v tomto bodu musila býti jejich stížnost odmítnuta pro nedostatek legitimace, a mohlo tu býti uvažováno pouze o stížnosti osady C.

Zákaz odůvodněn pouze tím, že osada podala žádost o další rozdělení osadního lesa, a tato žádost, nejsouc dostatečně instruována, musila býti vrácena k doplnění. Tato okolnost nestačí však, aby odůvodnila zákaz těžby, který by mohl býti opřen jen o důvody uznané lesním zákonem, po případě zákonem o hospodaření v obecních lesích č. 11/1893 z. z. čes. Tyto zákony uznávají za důvod zákazu jen ohledy lesní policie resp. řádného lesního hospodaření, jimiž úřadem uváděná okolnost nepochybně není. Musilo býti proto nař. rozhodnutí v této části zrušeno podle ustanovení § 7 zák. o ss.

Č. 11.407.

Policejní právo trestní: * Pro posouzení skutkové podstaty přestupku 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb. je nerozhodno, kdo

dopis, v němž bylo použito způsobu psaní veřejný orgán urážejícího, k orgánu veřejné správy řádně podaný otevřel a zdali se s obsahem tohoto dopisu seznámil.

(Nález ze dne 8. září 1934 č. 5577/33.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 11.118/34.

Věc: Emil D. ve St. proti zemskému úřadu v Brně o policejní pře-
stupek.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nálezem okr. úřadu ve Valašském Meziříčí z 30. května 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem 2. odst. čl. 4 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb., jehož se dopustil tím, že ve svém podání z 23. března 1932 k městské radě na V. užil způsobu psaní tento úřad urážejícího, a byl odsouzen k pokutě 200 Kč, pro případ nedobytnosti k pětidennímu vězení.

Nař. rozhodnutím byl tento trestní nález potvrzen. Ke st-lově námitce, že tato věc patří před řádný soud, protože jde o sdělení osobě třetí, poznamenal žal. úřad, že se nelze domnívat, že zřízenec měst. úřadu, pověřený služebně určitou funkcí (in concreto otvíráním došlé úřední korespondence), není údem dotyčného úřadu.

Ve stížnosti podané na toto rozhodnutí namítá st-l, že odesláním urážlivého dopisu městské radě na V. nedopustil se přestupku 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb., nýbrž přestupku proti bezpečnosti cti, tedy trestného činu stíhatelného řádným soudem. Rozvádějíc tuto námitku uvádí stížnost, že st-l musil předpokládati, že se dopis dostane do rukou zřízence, který poštu městské rady převezme a otvírá, tedy i do rukou jiných osob, než členů uraženého sboru. Podle názoru stížnosti bylo věci žal. úřadu, aby vyšetřil, kdo u měst. úřadu na V. dopis přijímá a jej otvíral. Jestliže by se zjistilo, že otvíráním nebyl pověřen člen městské rady, nýbrž jen některý zřízenec měst. úřadu, nemohl býti st-l podle názoru stížnosti potrestán.

O této stížnosti uvážil nss toto:

Se stížností jest souhlasiti v tom, že st-l, odesílaje dopis z 23. března 1932 městské radě na V., musil předpokládati, že se dopis dostane do rukou zřízence, který poštu městské rady přijímá a otvírá, tedy i do rukou jiné osoby nebo jiných osob, než členů uraženého sboru, neboť ve městech, tedy i ve V., neotvírají zpravidla poštu docházející městské radě její členové, nýbrž úřední osoby tím pověřené, jež členy městské rady nejsou. Není však správný názor stížnosti, že st-l pro podání zmíněného urážlivého dopisu nemohl býti stíhán pro přešupek 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb. jen proto, že dopis ten nebyl otevřen členem měst. rady, nýbrž zřízencem měst. úřadu, který členem měst. rady není.

Zákon č. 125/1927 Sb., ukládaje v 2. odst. čl. 4 okr. úřadům, aby chránily vážnost orgánů veřejné správy zmíněných v 1. odst., t. j. orgánů veřejné správy státních i samosprávných, volených i jmenovaných, zmocňuje tyto úřady mimo jiné, aby za tím účelem, nejde-li o trestný čin stíhaný soudy, potrestaly trestem na penězích od 10 do 2.000 Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 5 dnů každého, kdo užívá v písemných podáních k těmto orgánům způsobu psaní je urážejícího. Podle toho skutková podstata tohoto přestupku je dána tím, že někdo učiní podání

k orgánu veřejné správy a v tomto podání užije způsobu psaní, který je pro orgán veřejné správy urážející. Tato skutková podstata je tedy dokonána již tím, že podání, v němž jest užito způsobu psaní veřejný orgán urážejícího, k veřejnému orgánu bylo učiněno. Již tím, že dopis urážející veřejný orgán, byl k orgánu veřejné správy podán, a tímto podáním vymknul se z dispozice podatele, byla porušena slušnost a úcta, kterou podle 1. odst. uvedeného čl. 4 je každý povinen v úředním styku s orgány veřejné správy zachovávat. Porušení této povinné slušnosti a úcty stihají okr. úřady podle 2. odst. cit. čl. 4 tresty v tomto odstavci stanovenými. Je-li však rozhodná jedině skutečnost, že dopis, v němž jest užito způsobu psaní veřejný orgán urážejícího, byl k orgánu veřejné správy podán, je pro posouzení skutkové podstaty zmíněného přestupku 2. odst. čl. 4 zák. č. 125/1927 Sb. zcela nerozhodné, kdo dopis k tomuto orgánu řádně podaný skutečně otevřel a zdali se s jeho obsahem seznámil. Poněvadž tato skutková podstata přestupku stíhaného soudy nezakládá, byly podle cit. zákonného ustanovení k jeho stíhání povolány úřady okresní.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne pro konkrétní spor, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu byla dána již tím, že st-l — jak je nesporno — podal k měst. radě na V. dopis z 23. března 1932, ve kterém užil způsobu psaní jmenovaný orgán veřejné správy urážejícího, a že je zcela bez právního významu, kdo tento dopis otevřel. Není tedy ani vadou řízení, že úřad nezjišťoval, kdo zmíněný dopis přijal a otevřel, zda tak učinil některý člen měst. rady na V. nebo některý zřízenec měst. úřadu.

Č. 11.408.

Živnostenské právo: * Dispens od průkazu způsobilosti pro nastoupení a provozování živnosti podle cis. nař. č. 364/1915 ř. z. nelze udělit po dni, kdy toto cis. nař. podle ustanovení § 2 zák. č. 193/1928 Sb. platnosti pozbylo, t. j. po 1. prosinci 1929, třebas žádost za udělení dispense byla podána ještě za platnosti cit. cis. nař.

(Nález ze dne 8. září 1934 č. 11.757/33.)

V ě c: Gremium zubních techniků v Brně proti ministerstvu obchodu o přípustnost opravného prostředku.

V ý r o k: Stížnost na rozhodnutí z 5. listopadu 1931 se zamítá pro bezdůvodnost. Rozhodnutí ze 14. července 1932 se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výnosem z 15. května 1931 udělil zem. úřad v Brně Vilému J. podle ustanovení 3. odst. § 3 cis. nař. ze 7. prosince 1915 č. 364 ř. z. dispens od průkazu způsobilosti za účelem nastoupení a samostatného provozování živnosti zubotechnické a zároveň mu udělil koncesi k provozování této živnosti se stanovištěm v M. Opis tohoto výnosu doručený stěžujícím si gremiu byl opatřen právním poučením, že z výnosu toho není podle ustanovení 2. odst. § 8 cit. nař. odvolání. Než gremium přesto odvolání podalo.